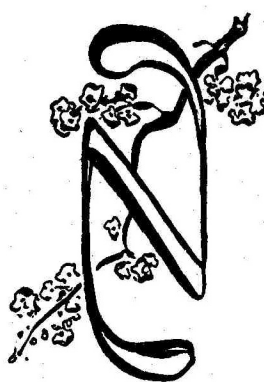

ἀτυχιῶν τοῦ πολέμου τοῦ Κελλῶ καὶ τῶν Ὀλλυ-
ψεων τοῦ πολέμου τοῦ Γκούκ. Βλέπει τις εἰς
τὰ ἔργα του τραυματίαν στρατιώτην ἐγκα-
ταλείποντα τὴν γραμμὴν τοῦ πυρός, μὲ τὰς
χεῖρας ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων, ἅτινα ἐκχύνονται,
μὲ τὸν ἐξῆς τίτλον: *Θανάσιμον τραῦμα*, ἢ
στρατιώτην κατὰκείμενον ἐπὶ τῆς πεδιάδος,
κυκλούμενον ὑπὸ σμήνους ὀρνέων, μὲ τὸν τί-
τλον «*Ἐγκαταλελειμένος*!» Ἀλλαχοῦ βλέπει
τις σκοπὸν ἰστάμενον ἐπὶ τῆς ἀκρωρείας τῆς
Σίπκας, ἐν μέσῳ χιονοστροβίλου, πίπτοντα, τὰ

μέλη παγωμένα, ὑπὸ τὸ σάβανον τῆς χιόνος·
ὁ τίτλος τῆς εἰκόνος ταύτης εἶνε: *Ἐν Σίπκᾳ
πλήρης ἡσυχία!* Ἐξωγράφισεν ἐπίσης στρα-
τιώτην ἀσκεπῇ ἰστάμενον πρὸ ἐπιτυμβίου
σταυροῦ κεκαλυμμένου ὑπὸ χιόνος, ἐξωγράφι-
σε μεταφορὰν τραυματιῶν, σκηναὶς στρατιω-
τικῶν νοσοκομείων, τὰ μετὰ τὴν ἐφοδον, τὰ
βάσανα τῆς ὑποχωρήσεως τῶν Ρώσων ἐπὶ Νά-
πολέοντος ἢ πυραμίδα ἐκ κρανίων ἐπὶ τῶν
ὁποίων πλανῶνται καὶ κατέρχονται κόρακες.
(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΝΕΡΑΪΔΑ

ΥΓΙΑ. Γοργοὶ οἱ παλμοὶ
τῆς θάλασσας· ποῖος
ἔχει ἀκουμπίτη τὸ χέ-
ρι του σ' ἡν καρδιά τῆς
ἐρωτευμένης;

Κύματα πολλά....
Ἄλλα μικρά, ἄλλα
μεγάλα· ἄλλα πολὺ
ἄγρια, ἄλλα ἡμερώ-
τερα.

Κύματα, κύματα...
Σπάζουν στοὺς βρά-
χους καὶ κατόπιν σιω-
ποῦν. Νομίζεις πῶς ὁ ἦχος ἐκεῖνος εἶνε ἓνα
γέλοιο σατανικό, καὶ μία εἰρωνία πρὸς τὴν
ἀρμονία.

Μιά ἄγρια παρατονία.
Ὡς καὶ ὁ γέρω βράχος γελάει μὲ τόση
ἄγωνία, ποῦ τὸ γέλοιο του ξεσπάει σὲ δά-
κρυα καὶ σὲ ἰδρώτα..

Τὸ Ναυτόπουλο ἀτρόμητο ψαρεύει.
Πότε-πότε τραγουδάει.
Θαρρεῖς πῶς προσπαθεῖ νὰ ἡμερώσῃ τὴ θά-
λασσα μὲ τὸ τραγούδι του, ἢ νὰ στείλῃ μὲ
τὸν ἀνεμὸ τὸν γλυκὺν ἦχο τοῦ τραγουδιοῦ του
εἰς τὴν ἀκοή τῶν ἀνθρώπων, μαζὺ μὲ τὸν
ἄγριο σπαραγμὸ τοῦ κύματος, σὺν μιᾷ μουσι-
κῇ ὑπόσχεσι ποῦ νὰ τοὺς λέγῃ: «ἐδῶ μέσα
στὴν τρικυμία ὑπάρχει μιὰ ψυχὴ ποῦ ἔχει
μέσα της τὴ γαλήνη· πάρετε καὶ σεῖς τὴ γα-
λήνην στὴν ψυχὴ σας, καὶ τὴν τρικυμίαν μὴ τὴν
φοβεῖσθε ποτέ!»

Τώρα προχωρεῖ τὸ Ναυτόπουλο σὲ νερά βα-
θύτερα.

Τὰ μαλλιά του χτυπιῶνται στὸ μέτωπό
του ἄγρια. Εἶνε πολὺ δυνατὸς ὁ βόρειος.
Συρίζει ὁλόγυρά του σὺν νὰ θελήγῃ τοῦ εἰπεῖ:
«Θέλω νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου.
Θέλω νὰ σὲ σηκώσω στὰ φτερά μου καὶ νὰ
πετάξουμε μαζὺ μακριὰ—μακριὰ. Εἶνε με-
λανὰ τὰ φτερά μου ἄλλα τί; μὴ σὲ μέλλῃ·

ἀγκαλιάζουν σφιχτά, καὶ φιλοῦνε σφιχτότερα.
Καὶ ἡ θάλασσα εἶνε σκοτεινὴ, ἀλλὰ ὅμως γιὰ
δές· σὲ προστάτευει σὺν ἄλλῃ μητέρα.

«Ἐλα! ἄφησε τὴ βάρκα σου ἀκυβέρνητη...
Θὰ αἰσθανθῇς τότε τὸ σῶμά σου νὰ βυθί-
ζεται στὰ στήθη της βαρὺ σὺν μολύβι, ἀλλὰ
ὅμως θὰ αἰσθανθῇς καὶ τὴν ψυχὴ σου νὰ φτε-
ρουγίζῃ πρὸς τὰ ἐπάνω ἐλεύθερη, καὶ τὰ
ἄστρα, ποῦ εἶνε σθυσμένα αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ
τὰ ξανανάφῃ μὲ τὰ φιλήματά της!...

«Ἐγὼ θὰ εἶμαι ἐκεῖνος ποῦ θὰ τὴν σηκώσω
ὡς ἐκεῖ ἐπάνω. Καὶ ἔτσι θὰ πάρῃ ἀπὸ τὴν
ὑπαρξί σου καὶ ἡ θάλασσα ποῦ τὴν λατρεύεις
καὶ ἐγὼ ποῦ σὲ ποθῶ!.. Ἐλα! ἔλα!...»

Ἀνατριχίασε.
Ἐνόμισε πῶς τᾶκουσε αὐτὰ τὰ λόγια κι'
ἐβύθισε τρομαγμένη τὴ ματιὰ του στὴ θά-
λασσα.

Δύο μάτια ποῦ ἔλαμπαν σὺν δύο φοβερὰς
πυρκαϊῆς μέσα σὲ μιὰ ἀπέραντη καὶ μαύρην
κόλασι, εἶχαν στυλωθῇ ἐπάνω του καὶ τὸν
ἐκύτταζαν ἐπίμονα....

Τινάζεται ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ γυρίζει τὸ
κεφάλι του ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά....

Τὰ μάτια κι' ἐκεῖ!
Γυρίζει τὴ βάρκα πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος....
Τὰ μάτια κι' ἐκεῖ ἀγριώτερα, φοβερώτερα,
ἄστραφταν ἐπάνω ἀπ' τὸ κύμα.

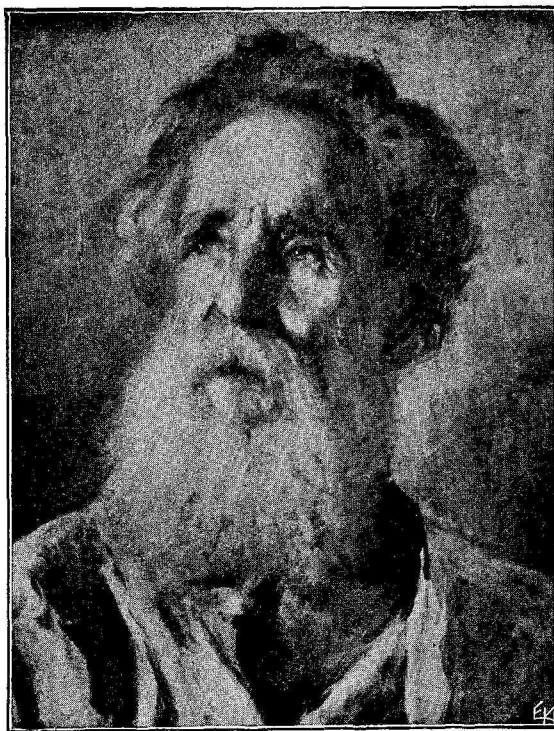
Κυττάζει δεξιὰ, ἀριστερά.
Παντοῦ οἱ δαίμονες ἐκεῖνοι οἱ φωτεινοί.
Παντοῦ τὰ δύο ἐκεῖνα ἡφαίστεια ποῦ πε-
τοῦσαν ἀδιάκοπα φωτιὰς καὶ λάβα.

Ἦταν μιὰ ἄβυσσος σκοτεινὴ, ποῦ τὰ δύο
ἐκεῖνα φωτεινὰ μάτια της ἔλεγες πῶς εἶχαν
ἀνοιχθῇ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δείξουν τὸ σκο-
τάδι της ἐκὼς μελανώτερο!

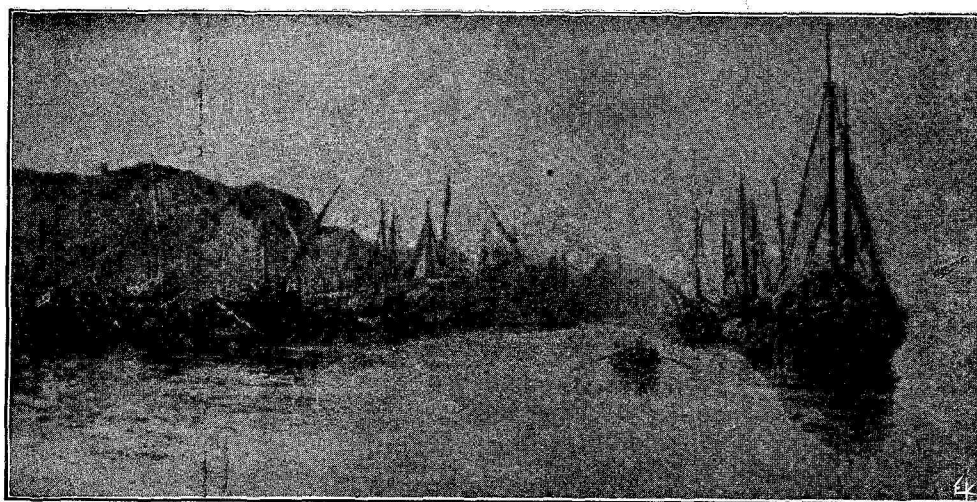
Τὸ ναυτόπουλο δὲν ἠμποροῦσε πιά νὰ τὰ
βλέπῃ.

Ἄνοιξε τὸ πανί του κι' ἔφυγε φοβισμένο...
Νύχτα, γαλήνη. Ποῖος ἔχει ἀκουμπίτη τὸ

ΕΚΘΕΣΙΣ Β. ΜΠΟΚΑΤΣΙΑΜΠΗ

Χωρικός Κερκυραίος

Ὁ Λιμὴν τῆς Κερκύρας (Θεώμενος ἀπὸ τῆς Σπηλιᾶς)

N. Γούγι

Τὸ τάγμα

χέρι του επάνω στο στήθος του βρέφους που
δνειρεύεται μέσα στο λίκνο του ;

Κύματα χρυσά κι' άσημένια χύνονται από
πάνω και ξαπλώνοντε στη επιφάνεια των
νερών που κοιμούνται και των άφρων που νυ-
νουρίζουν έρωτικά ό,τι κοιμάται...

Νομίζεις πώς είνε φτερά άγγέλων της θά-
λασσας, που την ημέρα κρύβονται μέσα στης
μυστικές άγκαλιές της, και την νύχτα βγαί-
νουν για να χαϊδέψουν τὰ στήθη της από εύ-
γνωμοσύνη...

Τό ναυτόπουλο άνοίγει πανί, και κάθεται
στο τιμόνι ώχρό και αδύνατο

Τὰ δύο εκείνα μάτια παντού μπροστά του,
και στη γαλήνη και στη γ τρικυμία.

Φοβάται να κυττάζη πειά τη θάλασσα.

Έβλεπθήκε ό,τι άγαπούσε.

Άλλά τί να κάμη που δεν έγεννήθηκα για
τίποτε άλλο παρά μόνο για αυτήν ;

Γαλήνη.

Τὰ κύματα που ήσαν άγρια γθές και πο-
λεμούσαν μεταξύ τους, τώρα άγκαλιάζονται
όλα μαζί σε μια ειρήνη αδελφωμένα, και
σπαρταράει τό ένα μέσα στην άγκαλιά του
άλλου.

Μυστικά όμως.

Τὸ ναυτόπουλο θέλει να τραγουδήση, αλλά
δεν μπορεί.

Αισθάνεται ότι τὰ νερά εκείνα που είνε
ήρεμα και απαλά αρχίζουν ν' ανασηκώνονται
σιγά-σιγά, σαν ένα στήθος που ζεσταίνεται
από κάποιον πόθο και αναστενάζει βαθεία.

Τὸ άγέρι αρχίζει λίγο λίγο να φυσά...

Τὰ στήθη της θάλασσας ανασηκώνονται πε-

ρισσότερο, και τον αναστεναγμό τους τον παίρ-
νει στα φτερά του ο αιώνιος διαβάτης, και τον
φέρει στην άκοή του ναύτη.

Κάτι άγριο πρέπει να γίνει, που ούτε τζι-
στρα θέλουν να τό ιδούν, για αυτό αρχίζουν
κι' εκείνα να κρύβονται φοβισμένα.

Άλλά τὰ μάτια από κάτω ανεβαίνουν λίγο
λίγο και πλησιάζουν...

Θέλει να στρίψη τη βάρκα του και να γυ-
ρίση και πάλι στη στερηά, μα δεν μπορεί...

Σαν να είνε δεμένος από αδιάλυτα μάγια
τραδιέται δυνατά από τον φοβερό μαγνήτη των
δύο εκείνων ματιών...

Τὸ ναυτόπουλο σύρεται πίσω, μα τὰ μάτια
τον τραβούν εμπρός !

Νομίζει τώρα ότι άκούει και τη φωνή εκείνη
του άγέρα κοντά του, πολύ κοντά του, στην
ψυχή του μέσα...

Ιονατίζει και σταυρώνει τὰ χέρια...

Τὰ μάτια πλησιάζουν, πλησιάζουν και με-
γαλώνουν... και άγριεύουν περισσότερο... και
πετούν μεγαλείτερες στίβες.

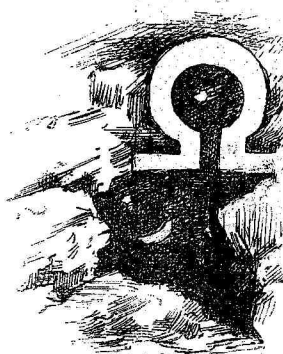
Τότε δύο κύματα σαν δύο στήθη γιγάντια
τινάζονται ψηλά με όρμη, σχίζ νται στα δύο
και τό άγκαλιάζουν σπασμωδικά...

Τίποτε δεν άκούσθηκε άλλο από ένα φιλι-
τρομερό που άφησε στο στόμα του ναύτη ή
ακράτητη έρωτευμένη νεράιδα. — φιλι που στο
άκουσμά του ο άντακρονός ο γέρω-βράχος άν-
τιλάλησε με τό αιώνιο γέλοιό του, σαν ειρωνί-
α προς της άγάπης την άγκαλιά που αιω-
νίως σκοτώνει !

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

© ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ©

Ο ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΣ ΤΑΦΟΣ

ΝΕΙΡΟΠΟΛΟΥΣΑ εις
τον ύπνο μου τον ω-
ραιότερον τάφον.

Να σās διηγηθώ
πώς τον εφαντάσθην,
ή μάλλον πώς τον
είδα εις τό όνειρόν
μου.

Ένας άειός όχι
πλέον ο αιώνιος Χά-
ρος με τὰ γυμνά του

πόδια, με τό ποικαλιάρικο στήθος, τās άπαι-
σίως μειδιώσας σιαγόνας, και με τό κλασικόν
δρέπανον επ' ώμου — Ένας άειός υπερήφανος
με άνοικτάς τās μεγαλοπρεπείς του πτέρυγας
ήρπασε τό νεκρωθέν σōμα μου.

Τὸ έφερε υψηλά, πολὺ υψηλά. Και τότε είδα
μέ τὰ μάτια της ταξειδεύτρας ψυχής πόσον
μικρός είνε ο κόσμος ! Πόλεις δλόκληροι έ-
φάνοντο ως μυΐαι κοιμώμεναι επί λευκοῦ χάρ-
του.

Μ' έφερεν ο αΐθεροβάμων Μέντωρ εις μιαν
πατήφυλον κορυφήν, μακράν, εις τον βόρειον
πόλον, όπου οί παγιοί ποτέ δεν λυώνουν. Είς
την χιονοσκεπή εκεί κορυφήν πεν άνθρωπου
ποῦς οὔτε επάτησε οὔτε θά πατήση, με έναπέ-
θεσεν ύπτιον. Πάγοι και χιόνες ύπηρξ·ν τό
δλόλευκον, τό άχραντον σάβονόν μου.

Άπεμαρμαρώθην και έμεινα εκεί βλέπων
πρός τον οθρανόν, ο οποῖος ήτο ήδη πλησίον
μου. Τὰ βλέφαρά μου, τὰ οποῖα εΐχεν ή νό-
σος άμυρωδή, κάποια μυστική δύναμις τὰ
διαοίγει εις τό λευκόν φῶς, εις τās λευκάς